

Τζάκλιν Ουίλσον

Ιδιαίτερα Μαθήματα Αγάπης

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: LOVE LESSONS

Από τις Εκδόσεις DOUBLEDAY, Λονδίνο 2005

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ιδιαίτερα μαθήματα αγάπης**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jacqueline Wilson

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ράνια Μπουμπουρή

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπιντοπούλου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Nick Sharratt

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Jacqueline Wilson, 2005

© Εικονογράφησης: Nick Sharratt, 2005

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2010, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-755-6

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρππού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του συγγραφέα κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Τζάκλιν Ουίλσον

Μετάφραση:
Ράνια Μπουμπουρή

ΆΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΤΖΑΚΛΙΝ ΟΥΙΛΣΟΝ

The Story of Tracy Beaker
The Dare Game
The Werepuppy
The Werepuppy on holiday
Glubbslyme
Video Rose
The Bed and Breakfast Star
The Dinosaur's Packed Lunch
Lizzie Zip-Mouth
Vicky Angel
Take a Good Look
My Brother Bernadette
How to Survive Summer Camp
Lola Rose
The Diamond Girls
Video Rose and Mark Spark
Clean Break
Twin Trouble
Mr Cool

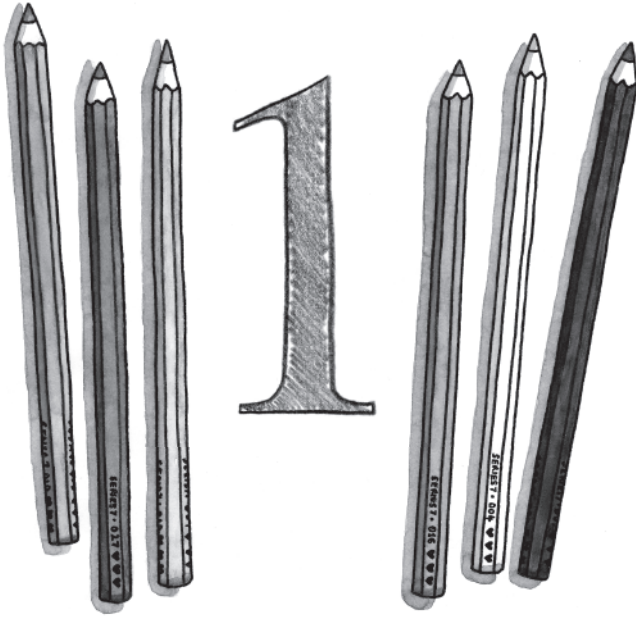
Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Κακά κορίτσια, 2001, μτφρ. Βερίνα Χωρεάνθη
Εικονογραφημένη μαμά, 2001, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τσάρλι και Λότι, 2001, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Εγώ είμαι εσύ, 2001, μτφρ. Βερίνα Χωρεάνθη
Το μωρό της Πρωταπριλιάς, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ούτε γάτα ούτε ζημιά, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Η Τερατοπαραμυθού, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Μια βαλίτσα ψάχνει σπίτι, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα κορίτσια ξευχτάνε, 2005 μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ερωτευμένα κορίτσια, 2005, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα μυστικά των κοριτσιών, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
www.thelonaxero.com, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ορειβάτης για κλάματα, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Πιτζάμα πάρτι, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Καρφάκιας και Σουβλομούρης, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα κορίτσια κλαίνε... και το λένε, 2007,
μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Νταντά για μαμάδες, 2007, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Κορίτσια στην πρίζα, 2008, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Κολλητές για πάντα, 2009, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Μια ευχή τα μεσάνυχτα, 2010, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ ετοιμάζονται:

Το Μπισκοτάκι
Το φιλί

Στη Μαίρη, τη Ρίτσελ και τη Ρεβέκκα

Μισώ τον μπαμπά μου.

Το ξέρω ότι πολλές έφηβες το λένε αυτό, αλλά δεν το εννοούν στ' αλήθεια. Ή, τουλάχιστον, δε νομίζω πως το εννοούν. Η αλήθεια είναι ότι δεν ξέρω καμιά άλλη έφηβη. Κι αυτός είναι ένας από τους λόγους που μισώ τον μπαμπά. Με κρατάει, στην ουσία, φυλακισμένη.

Περνάω από ανάκριση αν τυχόν πεταχτώ μέχρι το μαγαζί της Κρίσα Κόρνερ. Δεν επιτρέπεται να πάω μόνη μου στην πόλη. Δεν μπορώ να πάω στον κινηματογράφο. Δεν μπορώ να βγω για φαγητό στα ΜακΝτόναλντς.

Ο μπαμπάς γκρίνιαξε ακόμα και που θα έπαιρνα μόνη μου το λεωφορείο για να πάω στη δεσποινίδα Ρόμπερτς για ιδιαίτερα στα μαθηματικά. Μας στα-

μάτησε, την αδελφή μου την Γκρέις κι εμένα, από το σχολείο προ αμνημονεύτων χρόνων – εγώ είχα μόλις γραφτεί στην πρώτη γυμνασίου, ενώ η αδελφή μου δεν ήξερε ακόμη να πιάνει μολύβι και ζωγράφιζε με τα δάχτυλα. Ο μπαμπάς είπε ότι θ' αναλάμβανε ο ίδιος την εκπαίδευσή μας.

Επί χρόνια δε μας ενόχλησε κανείς, όμως φέτος το καλοκαίρι μάς επισκέφτηκε στο σπίτι ένας κύριος Μάιλς, επιθεωρητής εκπαίδευσης. Ήθελε να μάθει τι εργασίες μού είχε βάλει ο μπαμπάς και κατά πόσο με είχε προετοιμάσει για τις εξετάσεις των Γενικών Πιστοποιητικών Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης*. Ο μπαμπάς αποκρίθηκε ότι δεν πίστευε στις εξετάσεις. Ο κύριος Μάιλς χαμογελούσε όση ώρα κράτησε το οργισμένο λογύδριο του μπαμπά – προφανώς, δεν ήταν η πρώτη φορά που τ' άκουγε όλα αυτά. Κι ύστερα, όταν ο μπαμπάς έβαλε μια τελεία αποκαμωμένος, ο κύριος Μάιλς γύρισε και κοίταξε εμένα και την Γκρέις.

«Τι θέλετε να γίνετε όταν μεγαλώσετε, Προύντενς και Γκρέις;» μας ρώτησε.

Η Γκρέις ψέλλισε ότι θα ήθελε να κάνει μια δουλειά που να έχει σχέση με ζώα. Ο μπαμπάς δε μας αφήνει

* GCSE (General Certificate of Secondary Education): Στην Αγγλία, την Ουαλία και τη Βόρεια Ιρλανδία, οι μαθητές ηλικίας 14-16 ετών δίνουν εξετάσεις σε κάθε μάθημα ξεχωριστά, για να πάρουν τα εν λόγω πιστοποιητικά, τα οποία θα μπορούσαμε να πούμε ότι αντιστοιχούν με το δικό μας απολυτήριο γυμνασίου. (Σ.Τ.Μ.)

να έχουμε κανονικά κατοικίδια, επειδή λέει ότι είναι αλλεργικός στα ζώα. Η Γκρέις έχει πολλά κρυφά κατοικίδια, όχι κανονικά, όπως το κοτσύφι στον κήπο και οι φρύνοι στο σωρό με το κοπρόχωμα, ενώ για ένα διάστημα είχε κρυμμένη ολόκληρη σκουληκοφωλιά κάτω από το κρεβάτι της. Τα κατοικίδια της αδελφής μου δεν είναι αυτό που θα λέγαμε αγαπησιάρικα.

«Ασφαλώς θα χρειαστεί να περάσεις πολλές εξετάσεις, αν θες να γίνεις κτηνίατρος», είπε ο κύριος Μάιλς.

Ο μπαμπάς ρουθούνισε. «Η Γκρέις μας, ξέρετε, δε διαθέτει περισσότερο μυαλό από ένα γάιδαρο», σχολίασε με κακία. «Αν βρει καμιά δουλίτσα σε κανένα μαγαζί, πάλι καλά να λέμε».

«Στο βιβλιοπωλείο σας;»

«Για να βοηθάει ως πωλήτρια, ναι, πολύ αμφιβάλλω όμως αν θα μπορούσε να καλύψει τις επιχειρηματικές ανάγκες του βιβλιοπωλείου», διευκρίνισε ο μπαμπάς. «Η Προύντενς, ωστόσο, θα μπορούσε να καταρτίζει τους καταλόγους των βιβλίων, να κάνει τις παραγγελίες, να επισκέπτεται τις εκθέσεις».

«Αυτό θες να κάνεις, Προύντενς; Να αναλάβεις την επιχείρηση του πατέρα σου;» ρώτησε ο κύριος Μάιλς.

Ξεροκατάπια. «Εγώ... Εγώ θα ήθελα να πάω στη Σχολή Καλών Τεχνών», απάντησα.

Ο μπαμπάς με αγριοκοίταξε. «Για όνομα του Θεού, σου έχω πει να ξεχάσεις αυτές τις ανοησίες. Δε χρειάζεται να πας να σπουδάσεις για να μάθεις σχέδιο και ζωγραφική, αφού τα ξέρεις ήδη».

«Μα θέλω να σπουδάσω, μπαμπά».

Ο μπαμπάς ήταν έξω φρενών που είχα διαφωνήσει μαζί του μπροστά στον κύριο Μάιλς, αλλά προτίμησε να μη δώσει συνέχεια. «Εντάξει, εντάξει, πήγαινε στη Σχολή Καλών Τεχνών, χάσε τρία χρονάκια, να το δεις και μόνη σου», είπε κι έγνεψε με ύφος θριαμβευτικό στον κύριο Μάιλς. «Σας εγγυώμαι ότι μπορεί να περάσει το Γενικό Πιστοποιητικό Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης στα καλλιτεχνικά με κλειστά τα μάτια».

«Δεν αντιλέγω», απάντησε εκείνος. «Ωστόσο, θα διαπιστώσετε ότι για τις Σχολές Καλών Τεχνών δεν αρκεί το Πιστοποιητικό από ένα μόνο μάθημα, απαιτούνται πολλά. Και, μάλιστα, πρέπει ο υποψήφιος να έχει γράψει άριστα σε τουλάχιστον τρία μαθήματα. Θα πρέπει να φροντίσετε καλύτερα για την εκπαίδευση των θυγατέρων σας, κύριε Κινγκ, ιδίως τώρα που η Προύντενς είναι δεκατεσσάρων ετών. Διαφορετικά, ίσως αναγκαστούμε να κινηθούμε δικαστικά».

«Δικαστικά!» αναφώνησε πανικόβλητη η μαμά.

«Δεν έχετε τη δικαιοδοσία να κινηθείτε δικαστικά», αντέδρασε ο μπαμπάς βάζοντας τα χέρια στη μέση και προτάσσοντας το σαγόνι. «Δεν μπορείτε ν' απαγορεύσετε σ' ένα γονιό να παράσχει κατ' οίκον εκπαίδευση στα παιδιά του».

«Δεν μπορούμε, αν ο γονιός έχει παράσχει κατ' οίκον εκπαίδευση στα παιδιά του από την αρχή. Οι κόρες οι δικές σας, όμως, έχουν πάει σε δημόσιο σχολείο στο παρελθόν, κατά συνέπεια ο νόμος μάς δίνει

τη δικαιοδοσία να κινηθούμε καταπώς κρίνουμε απαραίτητο. Παρ' όλα αυτά, ας ελπίσουμε ότι μπορούμε ν' αποφύγουμε κάθε δυσάρεστη ενέργεια. Όλοι θέλουμε ό,τι είναι καλύτερο για την Προύντενς και την Γκρέις».

Ο μπαμπάς φαινόταν σίγουρος ότι ο κύριος Μάιλς μπλόφαρε, μολταυτά κανόνισε να κάνω ιδιαίτερα στα μαθηματικά μ' αυτή τη δεσποινίδα Ρόμπερτς κάθε Τετάρτη απόγευμα.

Πήγα μόνο μια φορά. Το μάθημα ήταν ανυπόφορο.

Η δεσποινίς Ρόμπερτς δίδασκε μαθηματικά σ' ένα κολέγιο θηλέων στη δεκαετία του '60. Κι έμοιαζε να έχει μείνει σ' εκείνα τα χρόνια – χτένιζε κρεπταριστά τα άτονα, γκριζα μαλλιά της, που φούσκωναν σαν κράνος πάνω από το κεφάλι της. Το ροδαλό δέρμα του κρανίου της φέγγιζε δυσοίωνα μέσ' από τα μαλλιά της. Δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από κει, κάθε που έσκυβε πάνω από το τετράδιό μου για να μου εξηγήσει κάποιο «εύκολο», υποτίθεται, σημείο στην άλγεβρα.

Εγώ δεν μπορούσα να καταλάβω τίποτα. Σημείωνα στην τύχη κάποια γράμματα της αλφαβήτου, μα μου ήταν αδύνατο να βγάλω κάποιο νόημα. Περιμένω ότι τα γράμματα θα σχηματίσουν λέξεις. Αν είναι να κάνω προσθέσεις, χρειάζομαι αριθμούς – αν και, η αλήθεια να λέγεται, ούτε με τους αριθμούς τα πηγαίνω καλά. Μερικές φορές κάνω λάθος και σε μια απλή πρόσθεση. Τα Σάββατα, όταν βοηθάω στο μαγαζί, οι εισπράξεις που υπάρχουν στο ταμείο σπάνια συ-

μπίπτουν με τις εισπράξεις βάσει της ταμειακής μηχανής.

Η δεσποινίς Ρόμπερτς έβαλε τα δυνατά της να δείξει υπομονή. Εξηγούσε το καθετί πολλές φορές, υψώνοντας τον τόνο της φωνής της και μιλώντας α-ρ-γ-ά. Ώσπου, απελπισμένη, πρότεινε να συνεχίσουμε με γεωμετρία. Εγώ μπόρεσα να σχεδιάσω μερικούς τρεμουλιαστούς κύκλους με τον παλιό διαβήτη της, όπως και μερικά αρκετά καλά τετράγωνα και ορθογώνια παραλληλόγραμμα, μα δεν ήξερα τι σήμαιναν όλ' αυτά.

Της έδωσα τις είκοσι λίρες για το μάθημα κι εκείνη μου πρόσφερε ένα φλιτζάνι τσάι (το γάλα ήταν τόσο μπαγιάτικο, που επέπλεε σε μικρούς σβόλους στην ανοιχτοκάστανη επιφάνεια) κι ένα πολυκαιρισμένο μπισκότο.

«Μη δείχνεις τόσο λυπημένη, Προύντενς», είπε. «Ο πατέρας σου λέει ότι είσαι πολύ έξυπνο κορίτσι. Είμαι σίγουρη ότι θα μπεις στο νόημα σε χρόνο μηδέν».

Μετά βίας κατάφερα να καταπιώ το μείγμα από ξινισμένο γάλα και λιωμένο μπισκότο που είχα στο στόμα μου, κι ύστερα την ευχαρίστησα ευγενικά.

Δεν ξαναπήγα για μάθημα. Τις τελευταίες τρεις Τετάρτες τις πέρασα βολτάροντας στην πόλη και ξοδεύοντας τα χρήματα που είχα για τα ιδιαίτερα. Εξήντα ολόκληρες λίρες.

Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα τόσα χρήματα. Ο μπαμπάς μάς δίνει, στην Γκρέις και σ' εμένα, από μια λίρα κάθε Σάββατο. Και κάνει λες και μας δίνει καθαρό

χρυσάφι· έχει το θράσος, μάλιστα, να μας ψέλνει πόση ώρα, για να μη σπαταλήσουμε τα λεφτά μας σε σκατολοιδία. Εγώ από παλιά μάζευα τα λεφτά μου για να παίρνω μπλοκ ιχνογραφίας, μολύβια και χρωματιστά παστέλ – τα οποία αγόρασα ένα ένα.

Η Γκρέις ξοδεύει τα λεφτά της με τη μία για γλυκίσματα – μια δυο σοκολάτες και μια χούφτα ζελεδάκια σε σχήμα φιδιών. Καταβροχθίζει μεμιάς τη σοκολάτα αλλά κρατάει τα φιδάκια, στοιχίζοντάς τα πάνω στο μπράτσο του καναπέ – κόκκινα, κίτρινα και πράσινα στη σειρά, σαν ολισθηρός φωτεινός σηματοδότης. Παίζει μαζί τους, τους δίνει ονόματα και τους φέρεται σαν να έχουν διαφορετική προσωπικότητα το καθένα, αλλά δεν μπορεί να κρατηθεί και τα γλείφει στοργικά, ώσπου τα ζελεδάκια αρχίζουν να κολλάνε φοβερά. Προσπαθεί να τα φυλάξει για να τα φάει την Κυριακή, αλλά μερικές φορές δεν κρατιέται και δαγκώνει κάνα δυο κεφαλάκια το σαββατόβραδο.

Η Γκρέις δεν είναι τριών ή τεσσάρων ετών, όπως ίσως θα περιμένατε. Είναι έντεκα ετών και πολύ αλλόκοτη.

Το ξέρω ότι κι εγώ είμαι πολύ αλλόκοτη. Δε νομίζω ότι μπορώ να κάνω κάτι γι' αυτό. Δεν ξέρω πώς να είμαι μια κανονική έφηβη. Αγόρασα κάνα δυο εφηβικά περιοδικά με τα κλεμμένα λεφτά μου που προορίζονταν για τα ιδιαίτερα. Ήταν εκπληκτικά – ιδίως οι σελίδες με τα προβλήματα των αναγνωστριών. Το ήξερα ότι εξωτερικά δε μοιάζω καθόλου με τα κορίτσια της

ηλικίας μου, όμως αυτό που δεν είχα συνειδητοποιήσει ήταν πόσο διάφεραν οι εμπειρίες μου από τις δικές τους.

Εγώ δεν είχα καθόλου εμπειρίες· τα άλλα κορίτσια είχαν άφθονες. Τα κορίτσια που έγραφαν στις σελίδες με τα προβλήματα μιλούσαν μια άλλη γλώσσα και φέρονταν σαν να ήταν από τελείως διαφορετικό πλανήτη. Φορούσαν καταπληκτικά ρούχα και έκαναν καταπληκτικά πράγματα με τ' αγόρια τους. Διάβαζα τα γράμματά τους νιώθοντας έξαψη, η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή.

Τα μόνα κορίτσια με τα οποία μπορούσα κατά κάποιον τρόπο να ταυτιστώ ήταν εκείνα που στα γράμματά τους παραπονιόνταν για τις μαμάδες και τους μπαμπάδες τους. Έλεγαν ότι δεν άντεχαν άλλο τους γονείς τους. Οι μαμάδες τους δεν τα άφηναν να βάλουν σκουλαρίκι στη μύτη ή να φορέσουν πλατφόρμες· οι μπαμπάδες γκρίνιαζαν για τους χαμηλούς βαθμούς που έφερναν οι κόρες τους στο σχολείο και γίνονταν έξαλλοι αν γύριζαν στο σπίτι μετά τα μεσάνυχτα.

«Έπρεπε να έχουν τους δικούς μου γονείς», μουρμούρισα καθώς ξεφύλλιζα τα περιοδικά κάτω από τα σκεπάσματα, με το φακό στο χέρι.

«Τι;» έκανε νυσταγμένα η Γκρέις και στηρίχτηκε στον αγκώνα της. «Ξύπνια είσαι ακόμη; Τι κάνεις εκεί;»

«Διαβάζω το βιβλίο μου», αποκρίθηκα. «Κοιμήσου».

Αλλά τ' αυτιά της αδελφής μου δεν είναι παίξε γέ-

λασε. Άκουσε το θρόισμα των σελίδων. «Αυτό δεν είναι βιβλίο, είναι περιοδικό! Άσε με να δω!» Τεντώθηκε από το κρεβάτι της προς τη μεριά μου, μα κινήθηκε τόσο απότομα, που έπεσε φωνάζοντας στο πάτωμα.

«Σκάσε, Γκρέις!»

«Άου! Χτύπησα τον αγκώνα μου... και το γόνατό μου!» κλαψούρισε.

«Σσστ!»

«Πονάω», ψιθύρισε κι ήρθε στο κρεβάτι μου ψαχουλευτα. «Σε παρακαλώ, Πρου, άσε με να δω!»

«Δε θα το πεις στη μαμά;» σφύριξα.

Μερικές φορές, την Γκρέις την πιάνουν φοβερές τύψεις συνειδήσεως για κάποιο μικρό, ασήμαντο λάθος της, κι όταν η μαμά την παίρνει αγκαλίτσα, η αδελφή μου της ξεφουρνίζει τα πάντα στη στιγμή. Η Γκρέις παραείναι μεγάλη γι' αγκαλίτσες, αλλά της αρέσουν πολύ. Μου θυμίζει μεγάλο παιχνιδιάρη σκύλο, που θέλει απεγνωσμένα να τον χαϊδεύουν όλη την ώρα.

Δεν μπήκα στον κόπο να την προειδοποιήσω να μην το πει στον μπαμπά. Ούτε καν αυτή δε θα έκανε τέτοια παλαβωμάρα.

«Ορκίζομαι», είπε. Κι ύστερα ψιθύρισε τα χειρότερα βρομόλογα που ήξερε, βρίζοντας σαν βαρκάρης.

Μπορεί να ζούμε σαν πριγκίπισσες κλειδωμένες σε πύργο, ωστόσο αρκεί να βγεις λίγο στο δρόμο για ν' ακούσεις πώς βρίζουν τ' αγόρια και πώς φωνάζουν οι οδηγοί. Παραδόξως, και ο μπαμπάς βρίζει καμιά φορά όταν έχει τα νεύρα του – τότε, ένα σωρό βρομό-

λογα ξεχύνονται σαν χείμαρρος από το στόμα του. Αν η μαμά, η Γκρέις ή εγώ ξεστομίζαμε ποτέ έστω μία από τις λέξεις αυτές, θα μας σκότωνε.

Έδειξα στην αδελφή μου τα περιοδικά. Εκείνη τα άγγιξε με ευλάβεια, λες κι ήταν τα πιο περίτεχνα έντυπα που είχαν τυπωθεί ποτέ, γυρνώντας προσεκτικά τις σελίδες και ισιάζοντάς τες με φροντίδα περισσή. Κοίταξε όλες τις φωτογραφίες που απεικόνιζαν έφηβες, χαϊδεύοντας με λαχτάρα τα ρούχα τους. Άρχισε να διαβάζει τη σελίδα με τα προβλήματα των αναγνωστριών κι αίφνης ξεφύσηξε βροντερά, προσπαθώντας έκπληκτη να συγκρατήσει τα γέλια της.

«Σσστ!»

«Για τι πράγμα μιλάει ετούτη η κοπέλα; Τι εννοεί;»

«Ω, για όνομα του Θεού, Γκρέις, ξέρεις τώρα, τα μυστικά της ζωής, η διαιώνιση του είδους και τα λοιπά», αποκρίθηκα, μολονότι κι εγώ δεν είχα πολυκατάλαβει ένα σωρό πράγματα σ' εκείνο το γράμμα.

Είχα ξεφυλλίσει κρυφά αρκετούς τόμους από μια συλλογή βικτοριανής ερωτικής λογοτεχνίας, την οποία ο μπαμπάς είχε αγοράσει σε μια δημοπρασία βιβλίων – προφανώς, κατά λάθος. Τους είχα βρει στον πάτο του κιβωτίου, κάτω από μια συλλογή με έργα των αδελφών Μπροντέ από τις εκδόσεις Νόρτον. Οι τόμοι παρουσίαζαν τη ζωή και τη δράση ενός αλλόκοτου εφημέριου, του αιδεσιμότατου Νάιτλι, το εκκλησίασμα του οποίου αποτελούνταν ως επί το πλείστον από λάγνες κυρίες. Σε κάποιες σελίδες υπήρχαν πα-

ράξενα έγχρωμα χαρακτηριστικά, που απεικόνιζαν τον εφημέριο να χοροπηδάει φορώντας το ιερατικό κολλάρο του και σχεδόν τίποτε άλλο. Μου φαίνονταν κωμικά, αλλά όχι ιδιαίτερα ενοχλητικά. Ο εφημέριος ήταν ενήλικος, πλάσμα της φαντασίας κάποιου ανθρώπου, και οι τόμοι παλιοί, εκατόν πενήντα ετών. Τα κορίτσια στα περιοδικά ήταν αληθινά.

«Αχ, μακάρι να είχα αγόρι», είπε η Γκρέις. «Λες να μας αφήσει ποτέ ο μπαμπάς να βγούμε με αγόρια, Πρου;»

«Εγώ δε θέλω να βγω με αγόρια», απάντησα – όχι με απόλυτη ειλικρίνεια.

Χρόνια και χρονάκια τώρα, είχα μια μυστική φανταστική φίλη, ένα ενδιαφέρον κορίτσι όλο φαντασία στην ηλικία μου, ονόματι Τζέιν. Τα πάντα είχαν αρχίσει όταν διάβασα τα πρώτα κεφάλαια της *Τζέιν Έιρ*. Το κορίτσι αυτό ξεπήδησε ξαφνικά από τις σελίδες του βιβλίου και τρύπωσε κατευθείαν μες στο κεφάλι μου. Η Τζέιν δε ζούσε πια τη βικτοριανή ζωή της, με την απάισια θεία και τα ξαδέλφια της. Μοιραζόταν τη δική μου ζωή, με το σαλεμένο πατέρα μου.

Η Τζέιν ήταν καλύτερη κι από πραγματική αδελφή. Δεν ήταν μπεμπέκα και βαρετή, σαν την Γκρέις. Συζητούσαμε τα βιβλία που διαβάζαμε, μελετούσαμε πίνακες και φωτογραφίες, ζωγραφίζαμε μαζί ακουαρέλες και κουβεντιάζαμε ασταμάτητα για το καθετί. Μερικές φορές, μάλιστα, δε μιλούσαμε βουβά. Ξέρω ότι τα χείλη μου κινούνταν κανονικά, ενώ κάπου κά-

που μουρμούριζα χωρίς να το καταλάβω. Η Γκρέις ήξερε ότι έπαιζα φανταστικά παιχνίδια και της κακοφαινόταν.

«Πάλι το κάνεις!» έλεγε όταν μ' έπιασε να μουρμούριζω και μου έδινε μια αγκωνιά. «Έλα, Πρου, πες και σ' εμένα! Φτιάξε και για μένα ένα παιχνίδι».

«Φτιάξ' το μόνη σου!» της απαντούσα – κι ήταν άδικο, διότι η αδελφή μου δεν ήταν και πολύ καλή στα παιχνίδια φαντασίας.

Πρόσφατα όμως είχα αρχίσει ένα καινούριο και ακόμα πιο προσωπικό παιχνίδι, αφότου ο μπαμπάς μάς είχε πάει, την Γκρέις κι εμένα, εκπαιδευτική εκδρομή στην Εθνική Πινακοθήκη του Λονδίνου. Ο μπαμπάς είχε πάρει μαζί του έναν παλιό οδηγό με τα έργα της Πινακοθήκης κι ήταν έτοιμος ν' αρχίσει να μας βομβαρδίζει με πληροφορίες, όμως η Πινακοθήκη είχε από καιρό προχωρήσει σε αναδιάταξη σε όλες τις αίθουσες. Ο μπαμπάς δεν μπορούσε ν' αντιστοιχίσει τα κείμενα που υπήρχαν στον οδηγό του με τους πίνακες που βλέπαμε στους τοίχους – και όσο περνούσε η ώρα, τόσο μεγάλωνε η απογοήτευση και ο εκνευρισμός του.

Η Γκρέις ίσα που έριχνε μια ματιά σε κάθε πίνακα κι έσερνε τα πόδια της με το κεφάλι σκυφτό από αίθουσα σε αίθουσα. Μουρμούριζε υπάκουα κάτι ακατάληπτο όταν ο μπαμπάς έδειχνε ν' απαιτεί μια απάντηση, μα αυτό ήταν όλο.

Ούτε κι εγώ έλεγα πολλά. Πετούσα σ' εκείνο τον

καινούριο μαγικό κόσμο της θρησκευτικής αναγεννησιακής ζωγραφικής, τον τόσο ρόδινο, γαλάζιο, αστραφτερό και χρυσαφένιο. Ένωθα λες και στους ώμους μου είχα βγάλει ένα ζευγάρι πανέμορφα αγγελικά φτερά. Εγώ από παλιά ζωγράφιζα τα φτερά λευκά, τώρα όμως έβλεπα ότι το χρώμα τους μπορούσε να ποικίλλει – από το πιο απαλό γκριζοκύανο μέχρι το πιο βαθύ τριανταφυλλί, και από έντονο πορφυρό μέχρι σκούρο βαθυκύανο στις άκρες. Κάποια από τα φτερά ήταν τόσο αρμονικά ταιριασμένα με τους χιτώνες των αγγέλων, που έδειχναν σαν ασορτί αξεσουάρ. Άλλοι άγγελοι ήταν ζωγραφισμένοι με ασυνήθιστους, εκκεντρικούς χρωματικούς συνδυασμούς, όπως κόκκινο, χρυσό και μαύρο, με λευκό χιτώνα. Ένας ιδιαίτερα μοδάτος άγγελος περιδιάβαζε στο αμμώδες μονοπάτι συντροφιά μ' ένα χρυσομάλλικο αγόρι της ηλικίας μου, το οποίο κρατούσε ένα ψάρι.

Όταν ήμασταν μικρές, ο μπαμπάς καθημερινά μας διάβαζε αποσπάσματα από μια μεγάλη και δύσχρηστη βικτοριανή Βίβλο. Ο μπαμπάς ήταν πολύ θρήσκος, ώσπου τσακώθηκε με τον εφημέριο της περιοχής μας. Ο εφημέριος του είχε πει ότι είναι πολύ καλή ιδέα η κατ' οίκον εκπαίδευση, αλλά η Γκρέις κι εγώ χρειαζόμαστε περισσότερη κοινωνική ζωή, ώστε να μπορέσουμε ν' αποκτήσουμε φίλους. Ο μπαμπάς έγινε θηρίο – κι έκτοτε δήλωνε ότι δεν είχε χρόνο για τον εφημέριο, την εκκλησία του και τη χριστιανική πίστη γενικά.

Η Βίβλος γύρισε πίσω στα ράφια του βιβλιοπωλείου σαν εμπόρευμα. Λυπήθηκα όταν πουλήθηκε, διότι μου άρεσε πολύ να κοιτάζω τη θαυμάσια εικονογράφηση του Γκιστάβ Ντορέ. Θυμόμουν πολλές από τις ιστορίες της Βίβλου, κι έτσι κατάλαβα ότι το αγόρι, στον πίνακα του Βερόκιο μπροστά μου, που κρατούσε το ψάρι και είχε έναν άγγελο για φίλο ήταν ο Τωβίας. Φορούσε πολύχρωμα μεσαιωνικά ρούχα και ένα φανταχτερό κόκκινο καλσόν. Προσπάθησα να φανταστώ έναν έφηβο της σημερινής εποχής να περπατά καμαρωτός καμαρωτός φορώντας κατακόκκινο καλσόν. Βέβαια, η αλήθεια να λέγεται, κάποια αγόρια φοράνε τζιν παντελόνια τελείως εφαρμοστά. Ο Τωβίας του πίνακα μου έκανε χαμογελαστός τη χάρη να φορέσει μπλουτζίν κι ένα λευκό κοντομάνικο μπλουζάκι.

Έρθε στο σπίτι μαζί μου εκείνη τη μέρα ως ο καινούριος φανταστικός μου φίλος. Η καημένη η Τζέιν παραγκωνίστηκε ολότελα. Ο Τωβίας κι εγώ διαβάζαμε παρέα, ζωγραφίζαμε παρέα, περπατούσαμε παρέα, ψιθυρίζαμε παρέα. Μιλούσε με απαλή φωνή μες στο αυτί μου, το μάγουλό του σχεδόν άγγιζε το δικό μου.

Τώρα τον φαντάστηκα να με φιλάει, να με αγγίζει – όπως έκαναν τα κορίτσια και τα αγόρια τους στα περιοδικά. Ύστερα όμως στο νου μου ήρθαν τα πραγματικά αγόρια, με το βρόμικο στόμα τους και τα άγρια κι άγαρμπα χέρια τους, κι έφριξα.

«Δε μου αρέσουν τα αγόρια», είπα.

«Εσύ όμως αρέσεις στ' αγόρια», αντιγύρισε η Γκρέις κι αναστέναξε. «Δεν είναι δίκαιο. Μακάρι να ήμουν όμορφη σαν κι εσένα, και να γύριζαν τ' αγόρια να με κοιτάνε».

«Πάω στοίχημα ότι με κοιτάνε μόνο και μόνο επειδή ντύνομαι σαν τέρας».

Η μαμά έφτιαχνε τα περισσότερα ρούχα μας από ρετάλια που έβρισκε στους πάγκους της λαϊκής, κάθε Δευτέρα. Είμαι δεκατεσσάρων ετών, κι όμως είμαι αναγκασμένη να φοράω σεμνά κοριτσιίστικα κοντομάνικα φορεματάκια και φουσκωτές φουστίτσες. Έχω ένα φόρεμα κόκκινο-άσπρο καρό, ένα ανοιχτογάλαζο με άσπρα λουλουδάκια και ένα κίτρινο καναρινί με άσπρο ποδόγυρο. Είναι όλα τόσο απαίσια, που με κάνουν να ντρέπομαι.

Όταν ήμασταν πιο μικρές, η μαμά μάς έφτιαχνε και φριχτά ταιριαστά βρακάκια, που είχαν ένα τελείως αναξιόπιστο λάστιχο στο πάνω μέρος. Τα ξεχειλωμένα, αγορασμένα άσπρα βρακιά που έχουμε τώρα είναι μόνο ένα βαθμό καλύτερα από κείνα τα παλιά. Ωστόσο, εγώ πλέον έχω κάποια εσώρουχα της προκοπής. Με τα λεφτά που προορίζονταν για τα ιδιαίτερα στα μαθηματικά, αγόρασα ένα υπέροχο μαύρο σουτιέν με ροζ δαντέλα κι ένα ροζ τριανταφυλλάκι, καθώς και δύο ταιριαστά κιλοτάκια – δύο μικρούτσικα βρακάκια, όσο το ένα δέκατο από τα άχαρα βρακιά που μου αγοράζει η μαμά μου.

Κλειδώθηκα στο μπάνιο και τα δοκίμασα, κι ύστερα στάθηκα επισφαλώς στην άκρη της μπανιέρας για να μπορέσω να κρυφοκοιτάξω τον εαυτό μου στον καθρέφτη από το ντουλαπάκι. Μου άρεσαν πολύ τα εσώρουχα αυτά, μου άρεσα κι εγώ μέσα σ' αυτά.

Δεν είχα τολμήσει ακόμη να τα φορέσω κάτω από τα απαίσια φορέματά μου, διότι ήταν πανεύκολο να ξεφύγει κάτι στην Γκρέις και να με μαρτυρήσει. Επίσης, θα έπρεπε να τα πλύνω μόνη μου στα κρυφά κι όχι να ρισκάρω βάζοντάς τα στο καλάθι με τα άπλυτα.

«Φαινόμαστε σαν τέρατα;» με ρώτησε ανήσυχα η αδελφή μου.

«Μα και βέβαια! Κοίτα τα ρούχα μας!»

Η Γκρέις το σκέφτηκε λίγο. «Εμένα μου *αρέσουν* τα φουστάνια μου, ιδίως το ροζ με τα μικρά πάντα – είναι τόσο χαριτωμένο!» είπε. «Δε θα σου άρεσε να έχεις κι εσύ ένα με το ίδιο ύφασμα, Πρου;»

«Όχι! Δε γίνεται να φοράω μικρά πάντα ή αρκουδάκια ή κουνελάκια. Για όνομα του Θεού, είμαι δεκατεσσάρων».

«Νομίζεις ότι παραείμαι μεγάλη κι εγώ για να φοράω το φουστάνι με τα πάντα;» με ρώτησε ανήσυχα εκείνη.

Η απάντηση ήταν μία και μοναδική, αλλά δεν ήθελα ν' αναστατώσω την αδελφή μου. «Κοίτα, αυτό το ροζ φορεματάκι σου με τα πάντα δείχνει ακόμη αρκετά γλυκό πάνω σου», ξεφούρνισα με μεγάλη γενναιότητα το ψέμα μου.

«Έτσι κι αλλιώς, μου είναι μικρό πια», αναστέναξε η Γκρέις. «Όλα τα φουστάνια μου με στενεύουν. Μακάρι να μην πάχαινα τόσο πολύ και τόσο εύκολα».

«Απλώς, είναι ένα στάδιο απ' το οποίο περνάει το σώμα σου. Παιδικό πάχος».

«Το δικό σου σώμα όμως δεν το πέρασε», αναστέναξε πάλι. «Ο μπαμπάς δε σταματάει να μου τη λέει που παχαίνω. Επιμένει ότι δεν πρέπει να τρώω τόσο πολύ. Ότι είμαι λαίμαργη. Νομίζεις ότι πρέπει ν' αρχίσω δίαιτα, Πρου;»

«Όχι! Μην του δίνεις σημασία. Του αρέσει να γκρινιάζει όλη την ώρα, δεν τον ξέρεις; Τέλος πάντων, δεν μπορείς ν' αρχίσεις δίαιτα. Όχι ακόμη. Σου έχω μια έκπληξη».

Είχα νιώσει πολύ κακιά που ξόδευα όλα τα λεφτά των ιδιαίτερων για τον εαυτό μου, μολοντί ήξερα ότι η Γκρέις δε θα κατάφερνε να κρατήσει κρυφό οποιοδήποτε δώρο τής αγοράζα. Το μόνο που θα μπορούσα να κάνω ήταν να της πάρω κάτι φαγώσιμο, κάτι που θα έπρεπε να καταναλωθεί γρήγορα.

«Μια έκπληξη!» είπε η αδελφή μου χτυπώντας παλαμάκια.

«Σσστ! Το φύλαγα για να σ' το δώσω την επόμενη φορά που ο μπαμπάς θ' άρχιζε τον εξάψαλμο, για να σου φτιάξω λιγάκι τη διάθεση, αλλά πάρ' το τώρα».

Κατέβηκα μπουσουλώντας από το κρεβάτι, άνοιξα το συρτάρι με τα βρακιά μου κι άρχισα να ψαχουλεύω. Τα δάχτυλά μου άγγιξαν το αραχνοϋφαντο σατέν

ύφασμα και τη δαντέλα των καινούριων μου εσωρούχων. Τα χάιδεψα κρυφά μες στο σκοτάδι και συνέχισα το ψαχούλεμα, ώσπου έπιασα το τριζάτο περιτύλιγμα από σελοφάν – ήταν η έκπληξη που είχα για την Γκρέις.

«Ωραία. Να το!» Γλίστρησα πάλι στο κρεβάτι μου κι έβαλα το δώρο μου στα χέρια της.

«Τι είναι αυτό;» είπε, ανήμπορη να διακρίνει μες στο σκοτάδι.

Άναψα το φακό για να της δείξω.

«Ω! Πω πω!»

«Σκάσε! Θες να μας ακούσει ο μπαμπάς;» τη σκούνησα.

«Συγγνώμη. Ω, Πρου, μα είναι τόσο γλυκό!»

Στο εμπορικό κέντρο, υπάρχει μια εξαιρετική μπουτίκ σοκολάτας. Ήταν και είναι το πιο αγαπημένο μαγαζί της Γκρέις, αν και δεν έχει πατήσει ποτέ το πόδι της μέσα. Η μαμά αγοράζει σοκολάτες από έναν πάγκο της λαϊκής. Οι σοκολάτες δεν είναι ποτέ γνωστής μάρκας και έχει περάσει η ημερομηνία λήξης τους, αλλά η μαμά τις παίρνει σε χαμηλή τιμή – κι αυτό είναι το μόνο που την ενδιαφέρει.

Σκόπευα ν' αγοράσω στην Γκρέις μισό κιλό σοκολατάκια πολυτελείας συσκευασμένα σ' ένα φανταχτερό κουτί, αλλά ύστερα το μάτι μου πήρε στη βιτρίνα ένα μεγάλο λευκό σοκολατένιο κουνέλι, που κρατούσε ένα καρότο από πορτοκαλιά αμυγδαλόψιχα. Ήξερα ότι η αδελφή μου θα ξετρελαινόταν.

«Πώς να το φωνάζω; Πίτερ ο Κούνελος; Μπέντζα-μιν το Κουνελάκι;»

«Δεν μπορείς να βρεις μόνη σου ένα όνομα, Γκρέις; Δικό σου είναι!»

«Το ξέρεις ότι δεν μπορώ. Βρες μου εσύ ένα ωραίο όνομα για το κουνελάκι μου».

«Δεν υπάρχει λόγος. Σε δύο δευτερόλεπτα θα το μασουλάς. Κι επειδή σε ξέρω καλά, δε θα έχει μείνει ούτε μισή σοκολατένια πατουσίτσα ως τα μεσάνυχτα».

«Δεν πρόκειται να το φάω. Είναι τόσο υπέροχο, που δε μου κάνει καρδιά. Θα το κρατήσω για πάντα», είπε η αδελφή μου, τα χοντρά της δαχτυλάκια όμως ήδη είχαν λύσει την κορδέλα του και άνοιξαν το σελοφάν. Μύρισε εκστασιασμένη τα απαλά του αυτιά. «Αχ, μυρίζει θεσπέσια!»

«Ε, τρώγε λοιπόν, χαζούλα! Γι' αυτό το έφτιαξαν».

«Δεν μπορώ. Χμμ, μήπως να φάω το καρτότο του; Δε θέλω να το χαλάσω. Θα μπορούσα, όμως, να γλείψω λίγο το ένα του αυτί, για να δω τι γεύση έχει;»

«Πάνω του, κοπέλα μου!»

Η Γκρέις έβγαλε τη γλώσσα της και έγλειψε. Κι έγλειψε πάλι, και πάλι, και πάλι. Ξάφνου, εντελώς από μόνα τους, τα δόντια της άρχισαν να δαγκώνουν, και το σοκολατένιο κουνελάκι έχασε την ακοή του.

«Ωωω!» μουρμούρισε ευτυχισμένη η αδελφή μου. Ύστερα όμως έριξε το φως του φακού πάνω του. Και είδε τι είχε κάνει. «Ωωω!» κλαψούρισε σε ολότελα διαφορετικό τόνο.

«Δεν έγινε τίποτα. Απλώς φάε γρήγορα το κεφάλι του. Γι' αυτό το έφτιαξαν».

«Μα το χαλάω έτσι. Γιατί είμαι τόσο κοιλιόδουλη; Κοίτα, έχει ένα απαίσιο κενό στο κεφάλι του τώρα».

«Μια χαρά είναι».

«Όχι, δεν είναι. Θέλω να ξαναγίνει ολόκληρο», είπε η Γκρέις κι έδειχνε έτοιμη να βάλει τα κλάματα.

«Λοιπόν, τ' αυτιά του είναι μέσα στην κοιλιά σου. Αν καταβροχθίσεις και το υπόλοιπο γρήγορα, τότε το σώμα του θα ενωθεί με τ' αυτιά του σαν να ήταν από πλαστελίνη. Έτσι, θα γίνει πάλι ολόκληρο μέσα στην κοιλιά σου, η οποία πλέον θ' αποτελεί το ολόδικό του λαγούμι».

Η Γκρέις χαχάνισε με αβεβαιότητα, αλλά άρχισε να δαγκώνει το σοκολατένιο κεφάλι του. Μου πρόσφερε το ένα μπροστινό πόδι, γιατί πίστευε ότι το κουνέλι θα τα κατάφερνε και με τρία πόδια. Μιλούσαμε τόση ώρα γι' αυτό, που ένιωσα ένα τσίμπημα ανησυχίας – λες και θα έτρωγα ένα πραγματικό κουνελάκι, το οποίο είχαμε για κατοικίδιο.

«Φάε μόνη σου το κουνελάκι σου, Γκρέις!», αποκρίθηκα.

«Είναι το πιο νόστιμο γλύκισμα που έχω φάει ποτέ», είπε χωρίς ν' αρθρώνει σωστά τις λέξεις, έτσι όπως ήταν μπουκωμένη με σοκολάτα. «Πότε το αγόρασες όμως;» Σταμάτησε. Και της ήρθε η εύλογη απορία: «Πού βρήκες τα λεφτά;»

«Μίλα πιο σιγά!»

«Ψιθυριστά μιλάω».

Τότε ακούσαμε ν' ανοίγει η πόρτα της κρεβατοκάμαρας πλάι στο πλατύσκαλο. Κρατήσαμε την ανάσα μας. Εγώ άρπαξα το φακό από τα χέρια της αδελφής μου, εκείνη βρέθηκε μ' ένα άλμα στο κρεβάτι της. Ακούσαμε βήματα: το χτύπημα από παλιές παντόφλες στο δάπεδο, το σύρσιμό τους.

«Εντάξει, η μαμά είναι!», είπα.

Την ακούσαμε να πατάει στο πλατύσκαλο, να περνάει έξω από το δωμάτιό μας και να κατεβαίνει τη σκάλα για να πάει στον πρώτο όροφο, πάνω από το μαγαζί. Κάθε σκαλοπάτι έτριζε κάτω από το βάρος της. Η μητέρα μας έχει τα κιλάκια της.

Την ακούσαμε να πηγαίνει στην κουζίνα και ν' ανοίγει το ψυγείο.

«Θα κάνει κι αυτή τσιμπούσι μες στα μεσάνυχτα», μουρμούρισα.

«Δε συγκρίνεται με το δικό μου», ψιθύρισε η Γκρέις τολμώντας να φάει άλλη μια δαγκωνιά.

Η μαμά έσυρε τα πόδια της καθώς ανέβαινε τη σκάλα πιο αργά τώρα, αναπνέοντας βαριά.

«Να κρατήσω ένα κομματάκι από το κουνελάκι μου για τη μαμά;» ρώτησε η Γκρέις.

«Όχι!»

«Μα τρελαίνεται για σοκολάτα».

«Σσστ!»

«Δε θα της το δώσω τώρα. Το πρωί», επέμεινε η αδελφή μου.

«Βούλωσ' το, αλλιώς θα μας ακούσει».

Πολύ αργά. Τα βήματα σταμάτησαν έξω από την πόρτα μας.

«Κορίτσια; Ξύπνια είστε;» ψιθύρισε η μαμά.

«Όχι!» απάντησε βλακωδώς η Γκρέις.

Η μαμά άνοιξε την πόρτα και μπήκε σέρνοντας τα πόδια της. «Έπρεπε να κοιμάστε εδώ και ώρες», είπε. Πήγε στο κρεβάτι της Γκρέις κι έσκυψε από πάνω της. «Είσαι καλά, αγαπούλα μου;»

«Ναι, μαμά».

«Κι εσύ, Προύντενς;»

«Μια χαρά», μουρμούρισα και χασμουρήθηκα, για να πιστέψει ότι ήμουν έτοιμη να με πάρει ο ύπνος.

«Πεινάς, μαμά;» τη ρώτησε η Γκρέις. «Σε ακούσαμε που κατέβηκες στην κουζίνα».

«Πήγα να βάλω ένα ποτήρι γάλα για τον μπαμπά σας. Δε νιώθει πολύ καλά. Όλη την ώρα παραπονιέται για ζαλάδες». Η μαμά ακουγόταν πολύ ανήσυχη.

«Θα 'πρεπε να πάει στο γιατρό», είπα.

«Τον ξέρεις δα τον μπαμπά σου», αποκρίθηκε. «Προύντενς, γιατί δεν προσπαθείς να του μιλήσεις εσύ; Όταν τον δεις στις καλές του; Εσένα μπορεί να σε ακούσει».

Έκανα μια γκριμάτσα μες στο σκοτάδι. Σιχαινόμουν να είμαι η αγαπημένη του μπαμπά. Κάτι που δε σήμαινε και πολλά, στο κάτω κάτω. Δεν μπορούσα να τον καταφέρω να κάνει κάτι, αν δεν το ήθελε από μόνος του. Κανένας δεν μπορούσε.

«Θα προσπαθήσω ν' αναφέρω το γιατρό», συμφώνησα. «Αλλά δε νομίζω ότι θα έχει αποτέλεσμα».

«Είσαι καλό κορίτσι», με παίνεσε η μαμά. «Άντε, τώρα, όνειρα γλυκά».

Φίλησε την Γκρέις, μου έδωσε ένα παράξενο μα χαϊδευτικό χτυπηματάκι στον ώμο και βγήκε σεινάμενη κουνάμενη από το δωμάτιό μας, κρατώντας το χέρι της άκαμπτο μπροστά της σαν ξερό, για να μη χύσει το γάλα.

«Τι ηλίθια που είσαι, Γκρέις!» σφύριξα.

«Συγγνώμη!» Η αδελφή μου έκοψε άλλη μια μεγάλη δαγκωνιά από το κουνελάκι. «Πω πω, να γλείφεις και τα δάχτυλά σου!» είπε κι αποκοιμήθηκε με το στόμα μισογεμάτο. Την άκουσα που ροχάλιζε ελαφρά.

Εγώ έμεινα ξύπνια λίγο ακόμη – μιλούσα στον Τωβία.

Για μια τρελή, μαγική στιγμή πίστεψα ότι θα με φιλούσε...

Η δεκατετράχρονη Πρου και η αδελφή της Γκρέις δεν πηγαίνουν σχολείο. Κάνουν μαθήματα στο σπίτι γιατί ο αυστηρός πατέρας τους θέλει να ελέγχει κάθε πτυχή της ζωής τους. Όταν, όμως, εκείνος μπαίνει ξαφνικά στο νοσοκομείο, ανίκανος να κινηθεί και να μιλήσει, η Πρου ανακαλύπτει πώς είναι να έχεις λίγη ελευθερία.

Μαθήτριά σε κανονικό σχολείο για πρώτη φορά στη ζωή της, η Πρου δυσκολεύεται να εγκλιματιστεί. Ο μοναδικός άνθρωπος στον οποίο μπορεί να μιλήσει είναι ο ευγενικός και γοητευτικός καθηγητής των καλλιτεχνικών, ο Ραξ. Η Πρου δέχεται να κάνει πέμπι σίτινγκ στα παιδιά του Ραξ μόνο και μόνο για να απολαύσει τα δέκα λεπτά που θα έχει μόνη της μαζί του καθώς τη συνοδεύει στο σπίτι της. Αλλά δεν πρέπει να υποταχθεί στα κρυφά συναισθήματά της, σωστά;

*Μια ιστορία για πρώτες αγάπες και όχι μόνο,
από την αγαπημένη συγγραφέα Τζάκλιν Ουίλσον.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Από 13 ετών

ISBN 978-960-453-755-6

9 789604 537556

ΚΩΔ. ΜΗΧΡΩΣΗΣ: 08173